

De wondertuin

In een buitenwijk van een grote stad lag een klein parkje. Er stonden mooie, oude bomen, fraaie sierstruiken en er waren wat bloemperken. Ook waren er bankjes waar de mensen, die het parkje bezochten, graag gebruik van maakten. Want het was er altijd goed toeven. Niemand wist precies waardoor het kwam, maar het was een feit dat ieder die het parkje bezocht, al was hij nog zo humeurig of gestresst, er een uurtje of zo later als herboren weer uit kwam.

Aan de bloemen of planten was weliswaar niets bijzonders te zien, maar het park ademde een geheimzinnige sfeer waardoor de mensen die er wandelden, of op de bankjes zaten, hun zorgen vergaten en een gevoel van rust en vrede kregen.

Waar kwam dat dan door? Was er een aanwijsbare oorzaak? We kunnen het nu wel onthullen: het was het werk van de tuinkabouter.

De tuinkabouter van het stadsparkje was niet van steen of plastic. Neen, het was een echte kabouter, die onder de oudste en dikste boom van het park woonde, en 's avonds laat, als het hek dicht was, er op uittrok met een heel klein kruiwagentje. Daarmee trok hij van boom naar boom, van struik naar struik, van gazon naar gazon. Wat hij precies deed was een raadsel, maar het is een feit dat de door hem behandelde bomen en planten iedereen op wonderbaarlijke wijze gelukkig maakten.

Overdag liet de kabouter zich niet zien, maar twee mannen van de Gemeentelijke Groenvoorziening hadden ooit bij toeval ontdekt waar hij woonde. Het waren goedmoedige kerels, waar de kabouter niet bang voor hoefde te zijn, maar ze waren alleen zo dom geweest om hun baas, gemeenteambtenaar Drogemans, op de hoogte te brengen.

Dit was een drukbezet man, die zelf nooit tijd had om eens een uurtje in een parkje van de natuur te genieten, of een boek te lezen. Het enige wat hij ooit las waren zakelijke memo's en de beursberichten.

Het bericht dat er in het park een tuinkabouter werkte had hem niet met verbazing, noch met vreugde vervuld. Hij had het slechts administratief verwerkt, en de gevolgen bleven niet uit. Op een dag in november ontving de tuinkabouter een envelop. Erin zat een pak papier. Het was verkleind gekopieerd, maar niettemin was het een lijvig pakket. Een aan hem geadresseerde brief zat erbij. De tuinkabouter zette zijn leesbril op, en las het volgende:

“Hoi,

Het nu volgende is van groot belang voor je. Er is een nieuwe CAO voor tuinpersoneel, en die geldt ook voor jou!

Ik het kader daarvan gelden voortaan andere arbeidstijden, en nu moeten we zo gauw mogelijk van je weten welk rooster voor jou toegepast moet worden.

Je kunt kiezen voor 36, 37 of 38 uur per week, en afhankelijk daarvan je ATM-uren of middagen of dagen vaststellen. In totaal heb je keus uit 48 mogelijkheden. Vul dus bijgaand schema in en stuur dat binnen drie dagen terug.

Doei,

John Drogemans, Manager Employability, Human Resources & Operational Task Force.

Langzaam zette de kabouter zijn leesbril af, en liet de vele bladzijden van het “bijgaand schema” langs zijn duim ritsen...

* * *

De winter verstreek, het werd weer voorjaar, en nu gebeurde er iets vreemds: de takken van de bomen en struiken in het parkje bleven kaal. Er groeiden geen nieuwe bladeren aan, en ook bloeiden er geen bloemen meer in de gazons. Mensen die het park bezochten bleven er niet lang, want van de vroegere mysterieuze en gelukkig makende sfeer was niets meer te bespeuren.

De mannen van de Groenvoorziening probeerden er nog aan te doen wat ze konden, maar niets hielp, en ze vermoedden wel wat de oorzaak was: de tuinkabouter was spoorloos verdwenen, en ze wisten dat hij nooit meer terug zou keren.

En op een dag verschenen bulldozers, die het terrein bouwrijp moesten maken voor een paar blokjes betaalbare woningen.

Einde

Capelle a/d IJssel en Rotterdam, december 2000.